

[Ejler Koch.]

forfattere, teaterdirektører, skuespillere og politikere kan få glæde af lovforslaget, hvis de får en slet omtale i dagspressen, ikke faktiske oplysninger, men vurderinger. Og enhver politiker må kunne påstå, at enhver sag berører ham, og med loven i hånd kræve en berigtigelse optaget i dagspressen på 1.000 ord. Jeg tror nok, man må erkende, at konsekvenserne af noget sådant ville være ret uoverskuelige.

Som jeg allerede sagde ved første behandling af forslaget vedrørende freds- og ærekrænkelser, vil socialdemokratiet ikke afvise, at visse ændringer vedrørende pressens forhold er nødvendige. Men vi bevæger os her på et område, hvor den yderste forsigtighed er nødvendig, hvor det er nødvendigt at finde den hårfine balance mellem hensynet til ytringsfriheden og hensynet til beskyttelsen af den enkelte. Jeg mener ikke, at vi kan foretage denne balancegang på det foreliggende grundlag. Skal pressens forhold reguleres yderligere, hvilket vi ikke helt skal afvise, må vi have et langt bedre grundlag.

Som det kom frem under straffelovsbehandlingen sidst, har pressen allerede taget problemerne op, og jeg tror, det vil være rigtigt at afvente resultaterne af det og så få en samlet overvejelse på et bredere og bedre funderet grundlag, inden vi tager stilling til disse meget vanskelige problemer. Derfor vil socialdemokratiet vanskeligt kunne medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Lindholt (FP):

Det lød nærmest, som om den foregående taler var imod lovforslaget. Det er vi ikke. Forholdet er det, at det i virkeligheden er nødvendigt, at reglerne skærpes, og det er nødvendigt, at etikken inden for pressen bliver noget bedre. Hvis man tager følgende eksempler — og det er kun nogle få ud af mange — tror jeg nok, at alle i salen vil være enige om, at der bør gøres noget i retning af en skærpelse i retning af bedre beskyttelse for borgeren.

Et eksempel er denne overskrift: „Lægen er ansvarlig for vor nyfødte søns død.“ Senere hen viste det sig, at lægen overhovedet intet ansvar havde for barnets død, og det kunne journalisten have fået oplyst ved blot at tage telefonen og ringe til lægen.

Et andet eksempel. Efter en frifindelse blev der bragt et helsidesbillede i bladet, og overskriften lød: „Lægen, der dræbte“, til trods for at vedkommende som nævnt var blevet frifundet.

De muligheder, der står åbne for dem, der utilbørligt angribes i pressen, er nok ikke helt tilstrækkelige. Der er vel tre, nemlig at vedkommende, der er blevet krænket, kan henvende sig til domstolene, til Dansk Pressenævn eller til berigtigelsesnævnet. De, der kender lidt til injuriersager, vil vide, at man normalt fraråder folk at føre sådanne sager og navnlig mod store blade. Det vil intet føre med sig, udover at det måske gør skaden større. Desuden tager det lang tid og koster mange penge, og den eventuelle dom, der vil kunne komme, er normalt ikke tilstrækkelig til, at offeret får fuld satisfaktion. Det er altså ikke vejen.

Så har man et nævn, der hedder Dansk Pressenævn, som er nedsat af bladene selv med en højesteretsdommer som formand, og dette nævn er jo også udmærket for, om jeg så må sige, de pæne blade, for de har ikke brug for det, og de mindre pæne blade retter sig ikke efter nævnet, fordi nævnet ingen kompetence har til at træffe beslutninger, som skal følges. Selvfølgelig kan det nok have betydning, at der er et sådant nævn, det kan påvirke stemningen osv., men noget egentlig godt grundlag for en klager er det ikke.

Endelig har man, som justitsministeren også var inde på det, berigtigelsesnævnet, og det er rigtigt, at dette nævn kan sørge for optagelse af berigtigelser af visse urigtige ting. Det skal da heller ikke bestrides, at det er til nogen hjælp, men som sagt giver de fleste fortabt på forhånd, for man synes ikke, at man ydes den fulde retfærdighed.

Når nu forslagsstillerne kommer med et forslag om adgang til at få optaget berigtigende artikler i bladene, tror jeg nu nok, man går for vidt. For hvis man skulle følge forslagsstillerne, vil der i virkeligheden ske det, at enhver, der her i landet bliver nævnt i et eller andet blad, vil kunne komme i diskussion med bladet. Det kan være hårdt nok i forvejen at læse alt det, der kommer fra kommunikationskilderne, men hvis vi så oven i købet skulle til at læse diskussionerne mellem bladet og alle dem, der er nævnt ved navns nævnelser i disse blade, så blev det da